

K O P I A

Till
Högsta Domstolen
Rotel 19

Mål nr T 902 / 02, Rederi- och Fastighetsaktiebolag Råna ./.
L & L Advokater AB

Som ombud för Rederi- och Fastighetsaktiebolag Råna får undertecknade ombud härmed inge komplettering av överklagande.

Yrkanden

Klaganden yrkar att högsta domstolen med ändring av hovrättens dom bifaller klagandens talan såsom den förts i tingsrätten och hovrätten.

Klaganden yrkar alternativt att högsta domstolen i tillämpliga delar eller i helhet återförvisar målet till hovrätten för erforderlig prövning.

Klaganden yrkar att högsta domstolen måtte meddela prövningsstillstånd.

Klaganden yrkar att L&L Advokater Aktiebolag skall ersätta klaganden för dess rättegångskostnader i tingsrätten och hovrätten och att klaganden befrias från att ersätta motpartens rättegångskostnader i tingsrätten och hovrätten. Dessutom yrkar klaganden att L&L Advokater Aktiebolag skall ersätta klaganden för dess rättegångskostnader i högsta domstolen med belopp som senare kommer att anges.

Omständigheter och grunder

Klaganden åberopar samma grunder och omständigheter som anförts i tingsrätten och hovrätten. Nedan följer en huvudsaklig sammanställning av dessa.

Klagandesidan Rederi- och Fastighetsaktiebolag Råna kallas nedan för klaganden, Råna eller Toftö. Svarandesidan L&L Advokater AB kallas nedan för svaranden eller Lemans.

Framställning med omständigheter och grunder inleds med en bakgrund/inledning med en beskrivning i stort av vad som förevarit och därefter ges en närmare beskrivning av de särskilda fall Lemans varit försumlig. I anslutning till respektive fall där Lemans varit försumligt anges grunder för Lemans försummelse.

Avslutningsvis ges en del allmänna grunder för klagandens talan.

Inledning

Toftö har sedan oktober 1986 anlitat Lemans för juridiskt biträde i Sverige och Frankrike. Det första uppdraget avsåg att företräda Toftö vid förhandlingar med Gennitti och banken i Monte Carlo i fråga om checkarna utan täckning som lämnats som betalning för charterhyra. Lemans godtog uppdraget utan inskränkning i fråga om tid eller plats. Uppdraget kom att utökas efter hand och bestod bl a i att biträda vid försäljningen av båten Lady Ellen och att därvid ombesörja att Toftö erhöll godtagbar säkerhet för låne- och borgensåtaganden, att biträda vid återköpet av Lady Ellen, att biträda vid förvärvet av säljarreversen, att biträda vid förvärvet av fastigheten Domaine de la Tousque på den exekutiva auktionen, att biträda vid anskaffandet av arrendator, att biträda vid försäljningen av nämnda fastighet och att biträda Toftö i frågor som kunde uppstå i SC's konkurs samt i övrigt att bevaka Toftös intressen i dessa angelägenheter.

Från slutet av 1986 har Lemans, som därvid företrädde av advokat Max Slotte, således haft uppdrag att i alla avseende tillvarata Toftös intressen. Uppdraget var så omfattande att det även inkluderade den dagliga skötseln av fastigheten. Uppdragen har inte varit begränsade geografiskt eller i tiden. Även 1989 och 1990 hade Lemans ett oinskränkt och omfattande uppdrag från Toftö. Detta framgår bland annat av de fakturor som tillställts Toftö och av de brev som sänts från Lemans till Toftö.

Lemans har löpande anlitat Juristfirman E&O i Frankrike som medhjälpare/platsombud utan att Toftö givit direktiv om detta. E&O har erhållit instruktioner av Lemans och har haft en osjälvständig ställning.

Lemans eller E&O har var för sig eller i samråd anlitat Christian Girard, nedan Girard, för den del av uppdragen som krävde inställelse inför domstol i Frankrike.

Lemans har förelagt medlemmar av familjen Johansson (Toftö) fullmakter för underskrift. Fullmakterna har varit på franska, som ingen i familjen Johansson inte förstår, och har överlämnats utan närmare förklaringar. Det var alltid Max Slotte som försåg Toftö med fullmakter från de jurister som Max Slotte anlitat i Frankrike.

Det är fullt möjligt att familjen Johansson undertecknat fullmakter för såväl E&O som Girard. Detta har i så fall skett efter direkta instruktioner från MS. De som har undertecknat fullmakter för Girard inför den exekutiva auktionen den 14 juni 1988 har inte befunnit sig i Toulon vid tillfället.

För en ytterligare beskrivning av bakgrunden hänvisas till tingsrättens dom, sid 2 – 8.

Försäljningen av Lady Ellen

Toftö ville utnyttja Gennittis option att förvärva båten Lady Ellen.

Diskussioner om detta fördes i november 1986. Max Slotte hade ansvaret för hela upplägget. Max Slotte upprättade bland annat en skiss, ab 4, med ett förslag till finansiering av köpet med olika säkerheter. På skissen fanns även upptaget ett lån på 4.670.000 kr av KB Lars Johansson Shipping till förmån för Gennitti. Lånet bestämdes sedermera till 4.601.800 kr. Gennitti accepterade att köpa Lady Ellen för 22 milj kr, varav 17,5 milj kr lånades upp i Föreningsbanken. Detta med säkerhet i Lady Ellen. De tre syskonen Johansson gick i solidarisk borgen för 5 milj kr. Lady Ellen var tidigare obelånad. Köpare var Gennittis bolag AB Lady Ellen.

Gennitti erbjöd sig att lämna säkerhet i sin fastighet Domaine de la Tousque i Frankrike för lånet på 4.601.800 kr och för borgensåtagandet. Max Slotte uppgav att fastigheten var i mycket gott skick och att den var värd i vart fall 20 milj francs. Detta intygade han flera gånger, se vidare skriftlig bevisning. Försäljningen av Lady Ellen innefattade således en mängd transaktioner. Familjen Johansson kände förtroende för Max Slotte och de var i praktiken utelämnade åt honom. Alla åtgärder som vidtogs av platsombuden utfördes efter hans direktiv. Lemans uppdrag i denna del innebar att Lemans skulle biträda Toftö vid försäljningen, se till att betalning erlades och se till att betryggande säkerhet lämnades. Inför beslutet om huruvida inteckningar i fastigheten kunde godtas som säkerhet uppgav Max Slotte i ett telefax, som han den 9 december 1986 skickade till Toftö, att fastigheten hade ett värde om minst 20 milj francs, se bland annat ab 2. I faxet angav han bl a följande: "Efter förhandlingar med Gennittis notarie har man kommit fram till att egendomen har ett värde om 16 milj francs plus 4,8 milj francs som utgör säljarens krav på obetald köpeskilling säkrat med inteckning med bästa rätt." Familjen Johansson, som helt saknade uppgifter om fastighetens värde och skick, förlitade sig på Max Slottes uppgifter, man hade inte anledning att betvivla deras riktighet. Värdet var emellertid ej så högt som påstods utan det var avsevärt lägre. Även E&O där Frank Benham var anställd uppgav i ett fax till fastigheten att fastigheten var i gott skick. Fastigheten var dock långtifrån välskött. Max Slotte har i brev den 20 augusti 1987 till Benham angivit att han tidigare blivit informerad om att fastigheten hade ett värde av 20 milj francs vid tilltänkt försäljning. I ett fax till Frank Benham den 17 december 1987 nämnde Slotte att fastigheten borde försäkras för 23 milj francs, ab 117.

Lemans försumlighet består i att Lemans, genom Max Slotte, vilselett Toftö i fråga om värdet på den säkerhet Toftö fick i form av pantbrev i fastigheten. Alternativt består försumligheten i att Lemans inte förvissade sig om vingårdens rätta värde.

Det var även försumligt av Lemans att inte upplysa om risken för att säkerheten kunde bli värdelös genom att Drouhin, dvs ägaren till fastigheten före Gennittis bolag, hade rätt att ta tillbaka fastigheten om Gennitti's bolag SC inte betalade köpeskillingen. Inte vid något tillfälle togs det upp att Drouhin hade en återtaganderätt, endast fråga om Drouhins rätt försäljning togs upp. I Lemans uppdrag ingick att skaffa fullgoda säkerheter. Om Toftö informerats om vingårdens rätta värde samt om förra ägarnas återtaganderätt hade Toftö, och även banken för den delen, aldrig accepterat den erbjudna säkerheten. Antingen hade Toftö helt avstått från att sälja Lady Ellen till Gennittis bolag eller så hade Toftö sett till att erhålla annan säkerhet. Om något av dessa alternativ hade inträtt skulle Toftö ej ha lidit någon skada. Lemans försumlighet har således lett till skada för Toftö. Skadan i denna del uppgår till 4.601.800 francs (lånet till Gennitti), 142.913 kr (arvode mm till Lemans) och 84.835 francs (arvode mm till EO). Lånet till Gennittis bolag var en förutsättning för att Gennitti skulle fullfölja förvärvet av Lady Ellen. Lånet lämnades av KB Lars Johansson Shipping mot säkerhet i inteckningar i fastigheten, vilket var en förutsättning för lånet. Gennitti har inte betalat tillbaka något av lånet. Toftö har försökt få betalt. Lemans fick full auktorisation att driva in fordran och Max Slotte vidarebefordrade detta till E&O och det slutade med att AB Lady Ellen försattes i konkurs.

Till följd av Lemans försummelser har Toftö inte haft någon nytta av sina utlägg för arvoden till Lemans i dessa avseenden. Vilseledandet ägde rum den 9 december 1986, när Slotte i faxet uppgav att fastigheten hade ett värde av minst 20 milj francs, och den 15 december 1986, när Gennitti fick lånen på 4.601.800 kr och 17,5 milj kr. Slotte vilseledde även muntligen Toftö genom att ange att fastigheten var värd 20 milj francs.

Den exekutiva auktionen den 14 juni 1988

I maj 1987 meddelade MS att det var nödvändigt att Toftö förvärvade den säkerhet i form av säljarrevers som Gennittis bolag SC's fångesman Drouhin innehade på fastigheten, annars riskerade Toftö, enligt Max Slotte, att fastigheten skulle gå förlorad som säkerhet. Toftö överförde 6,2 milj francs till E&O, varefter säljarreversen förvärvades. I enlighet med förhör i hovrätten med Lars-Erik Johansson och Per-Arne Johansson var Max Slotte i fullständig panik när det framkom att Toftös inteckningar var helt värdelösa när Drouhin, ägaren av fastigheten före Gennittis bolag, kunde göra sin rätt gällande. AB Lady Ellen försattes i konkurs den 26 januari 1988, sedan det visat sig att Gennitti inte skött sina åtaganden mot Föreningsbanken. Toftö accepterade ett förslag från banken att köpa tillbaka Lady Ellen. Max Slotte var även delaktig i detta. Banken var villig att avstå från att göra gällande syskonen Johansson borgensåtagande om Toftö tog över fartyget och lånen på 17,5 milj kr i banken. Max Slotte rådde familjen Johansson att godta förslaget och anförde därvid bl a att man hade fullgod säkerhet på 20 milj francs i vingården och att det inte fanns andra alternativ. På grund av krav från ett företag vid namn Oeno Var Brignoles gentemot SC lämnades fastigheten till exekutiv försäljning den 14 juni 1988. Max Slotte fick hela tiden information från E&O,

bland annat angående detta att fastigheten skulle säljas på exekutiv auktion och vid vilket datum. Lemans hade – som framgått – Toftös uppdrag att kontinuerligt bevaka Toftös rätt. Max Slotte rådde Toftö att ropa in fastigheten så att man inte skulle förlora sin säkerhet. Vid denna tidpunkt var Toftö innehavare av alla pantbrev i fastigheten. Rådet att ropa in fastigheten var nog i och för sig välgrundat. Slotte fick i uppdrag att genomföra förvärvet och var även närvarande på plats vid auktionen. Lemans eller E&O anlidade Girard för uppgiften att ropa in fastigheten. Företrädarna för Toftö hade dessförinnan skrivit på en fullmakt för Girard, detta på Max Slottes begäran/instruktioner som i Sverige försåg Toftö med Girards fullmakt för undertecknande, som i egenskap av advokat hade behörighet att agera vid auktionen. Max Slotte tog sedan med sig dessa handlingar till Frankrike. Girard ropade in fastigheten för 6,2 milj francs vid auktionen, som ägde rum inför domstolen i Toulon. Slotte ansåg att priset kunde erläggas genom kvittning, eftersom det endast var Toftö som hade inteckningar i fastigheten. Så skedde också. Toftö registrerades som ägare av fastigheten, något som senare visade sig vara meningslöst.

Skälet till detta var att Toftö ej hade erlagt kontant betalning eller deponerat någon summa i samband med auktionen. Det hade räckt med att erlægga 1 milj francs för att förvärvet skulle ha varit skyddat. Kvittning kan enligt fransk rätt endast ske om utdelningsförslag är fastställt. Om betalning hade erlagts, eller säkerhet hade ställts, hade fastigheten inte gått förlorad i ett senare skede.

Denna konsekvens framgår av de domarna 1992 från underrätten i Toulon och överrätten i Aix en Provence som finns ingivna i målet. Det bestrids inte att Toftö vid auktionen gjorde ett förvärv som senare registrerades men det kan inte vitsordas att de var ett giltigt förvärv.

Ombuden agerade fel trots att Lemans och tre av Lemans anlidade jurister medverkade vid auktionen. Anmärkningsvärt är att det enligt fakturaspecifikation från Lemans anges omfattande förberedelser inför den exekutiva auktionen.

Lemans **försumlighet** består i att varken Max Slotte eller hans medhjälpare i Frankrike erlade kontant betalning eller deponerade några medel vid auktionen. Med hänsyn till Gennittis och hans bolags betalningssvårigheter borde vidare Lemans eller E&O ha insett att det förelåg en överhängande risk för att Gennittis bolag SC skulle gå i konkurs.

Det är uppenbart att Gennittis bolag SC varit på obestånd, bland annat eftersom fastigheten som också ägdes av SC såldes på exekutiv auktion. I vittnesförhör i tingsrätten med Annika Arvidsson anges att Gennittis bolag var på obestånd sex månader före den exekutiva auktionen.

Försumlighet i denna del har ensamt medfört skada med hela det i målet yrkade beloppet med undantag av det belopp om 100.000 francs som fastställdes som förlikningslikvid till Phillippe de Pierrefeu. Fastigheten hade i september 1991 ett värde av 8 milj francs, vilket var det pris den då tilltänkta förvärvaren Donnifroy var villig att betala då. Lemans har vitsordat att en köpare var beredd att betala 8 milj francs. Ersättning yrkas med detta belopp, antingen som

ersättning för att Toftö förlorade fastigheten eller som ersättning för att Toftö gick miste om möjligheten att försälja fastigheten för detta pris till Donnifroy.

Försäljningen gick om intet till följd av de problem som uppstått kring utdelningen efter den exekutiva auktionen av fastigheten och risken att förlora den. Under 1991 pågick redan den process som initierades av Jean-Pierre Grossetti, konkursförvaltaren i SC. Donnifroy drog sig ur till följd av den osäkerhet som rådde kring Toftös rätt till fastigheten. Köpeavtalet skulle ha skrivits under den 8 november 1991.

Fastighetsskatt har erlagts med 206.507 francs avseende åren 1989 - 1992 vilket till följd av Lemans försummelser blivit en onyttig utgift, ab 9.

Ersättningen till Lemans och E&O i form av arvoden mm har blivit onyttig som en konsekvens av att Toftö förlorat vingården på grund av Lemans försummelser. Den skadebringande handlingen ägde rum den 14 september 1988, tre månader efter auktionen, då betalning senast borde ha erlagts

Anskaffandet av arrendator

I början av hösten 1988 föreslog Max Slotte att arrendator borde anskaffas för att söka få ordning på den bristfälligt skötta vinodlingen. Ingen av delägarna i familjen Johansson behärskade franska språket eller hade någon kunskap om hur man driver en fastighet som denna, en vingård. Lemans fick således i uppdrag att arrendera ut den delen av fastigheten och förde genom E&O förhandlingar med bl a Philippe de Pierrefeu. Eftersom fastigheten enligt villkoren vid den exekutiva auktionen måste avyttras relativt snart var det angeläget att begränsa tiden för avtalet med arrendatorn. Upplåtelseiden skulle vara högst ett år.

Flera samtal förekom mellan Max Slotte och familjen Johansson innan det att de Pierrefeu tillträtt och sedan de Pierrefeu tillträtt. Max Slotte uppgav att de Pierrefeu hade skrivit på ett tidsbegränsat avtal, men familjen Johansson har trots flera påstötningar gentemot Lemans ännu inte fått se något undertecknat avtal.

Pierrefeu tilläts av Max Slotte eller E&O att tillträda marken den 15 december 1988, trots att han inte skrivit på något avtal alternativt inte returnerat något avtal. Lemans har svarat att det fanns ett kontrakt. Toftö fick sedan av Max Slotte en kopia på ett kontrakt, dock utan underskrifter. Fastigheten/marken missköttes dessutom av de Pierrefeu.

Makarna Gennitti lämnade fastigheten i januari 1989, även detta genom att åtgärder vidtagits av Max Slotte och familjen Johansson fick fysiskt tillträde till egendomen. Genom E&O anställdes Pierre Trayan för att öva tillsyn över byggnaderna. E&O har också betalt ersättning till Trayan.

Med anlitan av Girard sades de Pierrefeu upp under hösten 1989. de Pierrefeu motsatte sig dock att lämna fastigheten. Han påstod att han hade rätt att arrendera fastigheten under nio år och vände sig till domstol.

Det visade sig att Pierrefeu synes ha haft godtagbara skäl för sin ståndpunkt. Under den följande processen träffade parterna en förlikning som innebar att Pierrefeu lämnade fastigheten mot att han erhöll 100.000 francs.

Toftö företrädde då av Girard. Toftö vet inte om Girard fått betalt härför eller av vem. Toftö har inte ersatt Girard. Förlikningen träffades på inrådan av Max Slotte.

Det vitsordas inte att de två domstolarna som handlade de Pierrefeus talan prövade frågan om det förelåg ett avtal mellan parterna. Hur som helst hade skadan redan skett då de Pierrefeu tillträtt och sedan påstått rätt till arrende i 9 år.

Leman och dess franska medhjälpare har varit försumliga genom att låta Pierrefeu tillträda fastigheten utan att först tillse att ett giltigt ettårigt arrendeavtal hade undertecknats av parterna. Lemans försummelse i denna del har medfört skada för Toftö med 100.000 francs motsvarande förlikningslikviden till Pierrefeu och med uppskattade 100.000 kr för arvode till Lemans och till EO för förhandlingar med de Pierrefeu. Utlägget har blivit onyttigt till följd av Lemans försummelser. Den skadebringande handlingen ägde rum den 15 december 1988 då de Pierrefeu tillträdde fastigheten.

Bevakningsförfarandet i SC's konkurs

Gennittis bolag SC försattes i konkurs den 11 maj 1989 på grund av obetalda skulder, bland annat lönekraven om 344.000 francs från de tidigare anställda på fastigheten.

Löntagarna hade förmånsrätt i fastigheten för sina fordringar oavsett vem som ägde den, det är detta som refereras som "super privileg". Detta förklaras närmare i de rättsutlåtanden som åberopats av klaganden.

Toftö hade kunnat bevaka sina fordringar/rättigheter i konkursen inom fyra månader från konkursen eller, i ett efterbevakningsförfarande, inom ett år eller senast den 11 maj 1990.

Det framgår av ett fax den 23 november 1989 från Max Slotte till Toftö att Slotte hade kännedom om konkursen i vart fall under tiden för efterbevakning, ab 3. Att Lemans då fortfarande hade ett uppdrag för Toftö angående fastigheten framgår av Lemans kostnadsräkning för perioden och även av det förhållandet att Max Slotte då förde förhandlingar med Föreningsbanken för Toftö rörande säkerhetsavtal angående försäljning av Lady Ellen.

Lemans hade Toftös uppdrag att företräda Toftö i alla avseenden, även under perioden för bevakning och efterbevakning.

Med anledning av faxet den 23 november 1989 fick Max Slotte i uppdrag att agera för Toftös räkning. Max Slotte hade fått uppgift om löntagarnas krav från E&O.

Slotte gav uppdraget vidare till Frank Benham på E&O. Det bestrids att Toftö anlitat Girard i samband med konkursen. Toftö hade inte lämnat i uppdrag till någon annan att bevaka konkursen eller löntagarnas krav under tiden för bevakning eller efterbevakning.

Max Slotte kontrollerade sedan inte vad som hänt angående detta.

Svarandens och de franska juristernas **försumlighet** består i att inte vidta några åtgärder för att bemöta löntagarnas krav, bevaka eller efterbevaka Toftös intressen i SC's konkurs, trots kännedom om SC's konkurs och löntagarnas anspråk eller, om rätten skulle anse att deras uppdrag upphört under bevakningstiderna, för att upplysa Toftö om nödvändigheten att bevaka. Om rätten finner att uppdraget skulle ha upphört under bevakningstiden hade Lemans fortfarande en skyldighet att tillvarata sin klients, eller i dessa frågor fd klients, intressen när Lemans får kännedom om angelägenheter i ett ärende som Lemans haft och som direkt berör klienten.

Max Slotte har felaktigt uppgivit att det hela blev klart i och med den exekutiva auktionen och lagfarten "inget kan komma emellan".

Familjen Johansson lämnade fastigheten under våren 1992.

Det vitsordas således inte att Lemans och E&O:s uppdrag hade upphört den 11 maj 1990, som var den sista dagen för efterbevakning.

Skadan till följd av nu aktuell försummelse inträffade den 11 maj 1990 och uppgår till hela det i målet yrkade beloppet.

Allmänna grunder för talan

Lemans hade som Toftös uppdragstagare ett principalansvar för sina medhjälpare/platsombud – E&O och Girard – och ansvarar därför också för skada orsakad av dessa. Detta gäller samtliga fall som beskrivits ovan.

Lemans svarar även för sin egen försummelse, t ex i det fall Max Slotte anger att löntagarnas talan om förmånsrätt uppenbarligen är fel. En advokat skall inte uttrycka sig så utan att förvissa sig om det verkliga förhållandet.

Klaganden gör sålunda gällande att Max Slotte borde ha förvissat sig om innehållet i de olika rättsfrågor som uppkom under ärendets gång och att Lemans genom Max Slotte på ett aktivt sätt borde ha förvissat sig om att dessa löstes av kompetent juridisk fransk expertis i de aktuella rättsfrågorna.

Leman har ansvar för varje misslyckande i de ovan beskrivna fallen. I varje enskilt fall uppnås skadeståndsgrundande försummelse. För det fall rätten finner att det i ett eller flera fall inte uppnår den grad av försummelse som ger klaganden rätt till skadestånd är Lemans likväl ansvariga för de sammantagna misslyckandena/sitt sammantagna handlande som lett till stor skada för Toftö.

Lemans försumlighet består även i själva anlitaandet av E&O och/eller Girard som platsombud. Det är Lemans som anlitat dessa, Toftö hade inget med valet av platsombud att göra. Toftö önskade ett kompetent platsombud i Frankrike. Lemans gav företrädarna för Toftö besked om att man genom E&O var företräd av en fransk advokatbyrå, vilket var angeläget för att man på så sätt skulle kunna begränsa antalet led bland uppdragstagarna. E&O var emellertid inte en advokatbyrå vilket vitsordats av Lemans inför tingsrätten. Toftö har vid flera tillfällen frågat Lemans om E&O var bra, det fanns av förklarliga skäl efter ett tag anledning att ifrågasätta Lemans val av medhjälpare, och då fått svaret att Toftö var i bästa händer.

För det fall rätten skulle finna att Lemans inte anlitat E&O utan endast förmedlat EO's tjänster var även förmedlingen försumlig.

Lemans uppdrag innebar att Lemans skulle anlita kompetenta advokater inom de mycket vidträckta områden som angelägenheterna kom att handla om. Uppdragen kom att beröra rättsområdena civil-, arbets-, fastighets-, hyres-, exekutions- och konkursrätt mm. Det var på grund härav, mycket viktigt att de franska ombuden hade en stor kompetens inom ovannämnda områden, i synnerhet när Max Slotte inte synes ha haft någon som helst kunskap i fransk rätt inom de här områdena. Detta visste naturligtvis Max Slotte om. Han kände också till att Toftö såsom lekmän på området inte kunde förväntas ha någon som helst insikt i fransk rätt eller kunskap i det franska språket.

Mot denna bakgrund måste Max Slotte ha insett att Johanssons helt och hållet förlitade sig på hans kompetens att såväl själv analysera och lösa rättsliga problem som att välja kompetenta medhjälpare i Frankrike. Detta krav förstärktes under uppdragets gång när Johanssons uttryckte misstro beträffande sakernas utveckling i Frankrike, varför Max Slotte extra noga borde ha kontrollerat att hans medhjälpare utförde sina tjänster på ett tillfredsställande sätt.

Till skillnad från underrätterna finner klaganden att Lemans redan här varit försumliga då de anlitate en juristfirma, som, visade det sig, saknade kompetens och behörighet inom de särskilda rättsområdena.

Lemans har anlitat och instruerat medhjälpare och haft skyldighet att övervaka dessa och Lemans svarar för vållande av dessa. I de fall Lemans inte själv varit försumlig kan det konstateras att E&O och/eller Girard varit försumlig eller försumliga vid utförandet av den mellan Toftö och Lemans föreliggande kontraktsförpliktelsen. E&O's och/eller Girard's handling eller handlingar eller uteblivna handlande har legat inom kontraktsförhållandet mellan Toftö och Lemans.

Lemans har inte fullgjort sina uppdrag med den skicklighet som uppdragen krävt, vilket fått till följd att Toftö har förlorat fastigheten. På grund av Lemans försummelser har Toftö vållats ekonomisk skada som Lemans enligt 18 kap 4§ HB skall svara för. Det är fråga om

försummelser vid hanteringen av de fyra närmare angivna angelägenheterna och/eller vid en sammantagen bedömning av Lemans handlande eller brist på handlande.

Lemans har inte meddelat att dess uppdrag upphört. En advokat har en långtgående informationsplikt, i synnerhet i en så viktig fråga som när advokaten vill avträda eller inte längre anser sig ha något uppdrag längre. Lemans meddelade Toftö först under sommaren 1991 att Lemans inte längre kunde företräda Toftö eftersom Toftö inte erlagt betalning för en faktura av den 29 september 1990.

Lemans har haft uppdrag att företräda Toftö i vart fall till maj 1991.

Det bestrids att Lemans eller E&O's uppdrag för Toftö upphörde till följd av det av Lemans åberopade brevet till E&O den 21 mars 1989. Brevet tillkom som resultat av Toftös önskan att få kontroll över kostnaderna för driften av vingården. I brevet tar Lemans upp vissa praktiska frågor men inte frågan om uppdragets upphörande.

Råna kan konstatera att hovrätten på ett oförklarligt sätt funnit att svarandens åtgärder inte varit försumliga. Hovrättens domskäl i fråga om culpabedömningen är överlag oprecisa och inte tillräckligt vägledande.

Detta i synnerhet med beaktande när tingsrätten funnit att Lemans hade uppdraget långt efter den tidpunkt som Lemans själva gjort gällande. Tingsrätten har funnit att Max Slotte har kunnat agera i Frankrike med utgångspunkt från svenska rättsreglerna, vilket är oförståeligt med tanke på att i Frankrike kan åtgärder vidtas enbart enligt fransk rättsregler. Max Slotte har aldrig ställt klara frågor om innehållet i fransk rätt angående ovan nämnda frågor och inte då heller fått några enhetliga besked. Max Slottes rådgivning tycks vara grundad på vaga antaganden då han i stället borde ha förvissat sig om vad som gällde och begärt genom sina platsombud att få lagstöd eller liknande. Vad som avses härmed är i synnerhet bevakningsförfarande i konkursen om huruvida kvittning kunde göras på sätt som gjorts och om kvittning i så fall medförde befrielse från bevakning.

Det är ostridigt att kvittningen inte var automatisk vid auktionsinropet av den omtvistade fastigheten och att konkursbevakning skulle ha skett. Vare sig Max Slotte, E&O eller Girard kan ha utrett eller behärskat dessa frågor. Lemans hade uppdragen från Toftö och var huvudansvarig för åtgärderna i Frankrike. Det ålåg Lemans att definiera de juridiska problemen och att lösa desamma genom platsombuden. De problem som Max Slotte ställdes inför var av många olika slag och med katastrofala konsekvenser om något gick fel. Lemans genom Max Slotte synes ha valt att överlåta ansvaret på E&O och blint förlita sig på deras val av Girard som Max Slottes förlängda armunderombud. Tydligen utan att verifiera om han verkligen var expert på just de områden som de olika ärendena gällde.

Samtliga uppdrag har fakturerats med mycket stora belopp utan att någon av de inblandade tycks ha lagt ned någon tid på att utreda de rättsliga frågorna.

Begärt arvode tyder ändå på att kvalificerade juridiska tjänster skulle ha erhållits och inte bara ett tämligen släpphänt genomförande av uppdrag uppdelat på tre aktörer, där ingen egentligen säger sig ha något ansvar. Det enda ansvar som tingsrätten omnämner är häpnadsväckande

nog Johanssons eget. Det är dock riktigt att klienten skall bära en affärsmässig risk. Den skada klaganden lidit är dock helt relaterad till Lemans agerande.

De uppdrag som Lemans haft har varit att företräda Toftö fullt ut i samtliga avseenden. Uppdragen har inte inskränkts, tidbegränsats eller återkallats. Det innebär självfallet att Lemans eller indirekt platsombudet förväntats ha den kunskap som varit nödvändig för att tillvarata Toftös angelägenheter fullt ut. Det synes obegripligt att Lemans, trots att uppdrag förelegat, inte varit försumliga, på grund av att uppdragets omfattning och art varit för svår för Lemans och /eller platsombuden.

Prövningstillstånd

Prejudikatdispens

Allmänt

Prövningstillstånd skall meddelas eftersom det är av vikt för ledningen av rättstillämpningen att talan prövas av högsta domstolen. Det föreligger behov av prejudikat då rättspraxis saknas i fråga om advokaters (och andra sysslomäns) ansvar i dylika fall. Det saknas vägledning som visar hur culpabedömningen skall göras i dylika fall och vilken grad av culpa som krävs för att advokaten eller sysslomannen skall anses vara skadeståndsskyldig.

En prövning av högsta domstolen skulle bland annat klargöra hur culpabedömningen skall göras i de fall en advokat erhållit uppdrag från klient och då advokaten ger uppdraget vidare till en annan advokat eller jurist och den förstnämnde bland annat inte instruerar eller övervakar den sistnämnde med den följd att klienten lider skada.

Högsta domstolen har även att klargöra och besvara hur culpabedömning skall göras vid culpa i andra led, dvs culpa av anlitat självständig företagare, i detta fall advokater och jurister, som den av klienten anlitate advokaten anlitat.

Svarandens handlingssätt har innefattat culpa och det föreligger adekvat kausalitet mellan handlandet och den skada klaganden lidit.

Vid culpabedömningen måste hänsyn tas till vilken slags syssloman det är fråga om. I det aktuella fallet när det fråga om en advokat på en välrenommerad byrå med brett nationellt och internationellt kontaktnät skall culpabedömningen göras till den skadelidande klientens fördel. Det är här fråga om en förmodat i övrigt mycket professionell syssloman som varit försumlig.

Det mycket höga arvodet som kåranden betalt skall vägas in culpabedömningen. Det är fråga om en högt totalt belopp och en hög timpenning. I de fall en syssloman uppbär högt arvode skall culpabedömningen påverkas till den skadelidande klientens fördel.

Uppdragets omfattning skall ha betydelse för culpabedömningen. Det har här varit fråga om ett uppdrag över flera år och som innefattat diverse olika arbeten för svaranden. Den skadelidande klienten har varit helt i händerna på svaranden. Det torde vara klart att svaranden under hela perioden hade ett allomfattande uppdrag avseende alla klagandens angelägenheter angående fastigheten i Frankrike.

Uppdragets art skall ha betydelse för culpabedömningen. Det har i flera fall varit fråga om ärenden av mindre komplicerad rättsliga frågor och i de fallen skall culpabedömningen göras till skadelidande klientens fördel. Det har i vissa delar varit fråga om fransk rätt. Detta fråntar inte svaranden något ansvar. Hovrätten har också fastställt att svaranden är ansvarig för de i Frankrike anlitate advokaterna och juristerna. Toftö har under hela perioden varit helt i händerna på svaranden. Företrädarna för Toftö behärskar inte franska eller fransk juridik och kan inte lastas för de fel och försummelser som skett.

Graden av vållande som kan leda till skadeståndsskyldighet måste anses vara uppnådd i nu aktuellt mål även med hänsyn till att svaranden har ansvarsförsäkring. Klaganden har i tingsrätten och hovrätten anfört att en domstol vid culpabedömningen skall ta hänsyn till föreliggande ansvarsförsäkring eller möjlighet för den skadeståndsskyldige att teckna ansvarsförsäkring. Samtliga advokater har en obligatorisk ansvarsförsäkring med möjlighet att teckna tilläggsförsäkringar till betydligt högre belopp än den miniminivå om 3 miljoner kronor som obligatoriet stadgar. De flesta advokatbyråer, i vart fall advokatbyråer i L&L's storlek som hanterar stora klienter och stora mål med stora värden, har en kompletterande ansvarsförsäkring som väl täcker belopp motsvarande belopp som detta mål avser.

Svaranden har inte heller haft någon ansvarsbegränsning gentemot klaganden. En advokatbyrå har och har haft möjlighet att begränsa sitt ansvar till visst belopp.

Det är vidare här fråga om en skadelidande som är ett litet företag. I culpabedömningen skall hänsyn tas till om klienten är en liten företagare som utifrån sin ekonomi och övriga resurser och i de fall rättsområdena ligger helt utanför klientens verksamhetsområde inte kan vara med och påverka advokatens arbete utan istället helt är tvungen att förlita sig på advokatens råd. Toftö med verksamhet inom sjönäringen är ett litet företag med begränsade resurser och som helt saknade kunskap om att äga eller förvalta en fastighet av detta slag, oavsett om fastigheten var belägen i Sverige eller utomlands. I vissa medlemsländer inom EU skulle Toftö i liknande processer närmast betraktas som en konsument och ges de förmåner, bland annat i fråga om culpabedömningen, som ges konsumenter.

Hovrätten har riktigt kommit fram till att svaranden gentemot klaganden svarar för de av svaranden anlitate franska juristernas arbete. Rätten skall i sin helhetsbedömning i culpabedömningen ta hänsyn till att svaranden, för det fall rätten ålägger svaranden skadeståndsskyldighet, faktiskt har eller har haft en möjlighet att i sin tur regressa mot den eller de som svaranden anser ha orsakat skadan.

I ett mål som detta där sysslomannens professionalitet, höga arvode, uppdragets omfattning och art och klientens storlek och kunskap om rättsområdet mm är av betydelse föreligger ett prejudikatvärde. Även i fråga om ansvarsförsäkring föreligger ett prejudikatvärde, det vill

ADVOKATFIRMAN BRUNNED

säga att föreliggande ansvarsförsäkring hos en kvalificerad syssloman skall ha betydelse i fråga om vilken grad av vållande som skall leda till skadeståndsskyldighet.

Hovrätten har felaktigt inte tagit hänsyn till det ovanstående i culpabedömningen.

Försäljningen av Lady Ellen

Högsta domstolen har att pröva om en advokat är försumlig då denne på det sätt som skett vilselett klienten angående värdet på en fastighet alternativt underlåtit att förvissa sig om värdet på det sätt som käranden gör gällande. Max Slotte hade helhetsansvaret för upplägget, se bland annat ab 4. Max Slotte hade att säkerställa att tillräcklig säkerhet fanns. Den tolkning som hovrätten gör av skriftlig bevisning och förhör är felaktigt. Att Max Slottes fax den 9 december 1986, ab 2, anger försäljning är en sak men Max Slottes försumlighet i den delen handlar ju om att förre ägaren hade en återtaganderätt. Vid en försäljning hade käranden erhållit medel, det resterande beloppet över den gamle ägarens låga inteckningar, men vid en återtaganderätt som var fallet här skulle Toftö inte kunna erhålla något. Högsta domstolen skall bedöma om svarandens agerande var försumligt bland annat att inte ange att det faktiskt var fråga om en återtaganderätt för ägaren av fastigheten före Gennittis bolag. Det saknas prejudikat i frågan.

Den exekutiva auktionen

Högsta domstolen har att pröva om en advokat är försumlig när denne tagit sådan aktiv del i en exekutiv auktion och föreslagit en åtgärd såsom kvittning utan att närmare undersöka konsekvenserna av detta, bland annat med vetskap om att Gennittis bolag var på obestånd. Det saknas prejudikat i frågan.

Hovrätten har riktigt kommit fram till att beslutet att ropa in fastigheten på exekutiv auktion var föranledd av Max Slotte, att Max Slotte instruerade Christian Girard om köpeskillingens storlek och att det ligger nära till hands att anta att fråga om kvittning behandlades under bland annat Max Slottes medverkan före auktionen och att svaranden svarar för medhjälpares culpa vid auktionen. Alla inblandade jurister kände till att det var fråga om en fastighet med avlönade arbetstagare. Christian Girard uppgav i förhör i hovrätten att löntagare har detta "super privilegie" i fastigheten även om det inte är registrerat någonstans.

Anskaffandet av arrendator

Hovrätten har funnit att svaranden inte bara skall svara för sina egna åtgärder utan också för E&O's arbete. Högsta domstolen har att pröva frågan om det under rådande förhållanden är försumligt att låta en arrendator tillträda utan kontrakt. Naturligtvis är det så att svarandens handlande, att tillåta tillträde utan kontrakt, var i strid med kärandens intressen. Högsta domstolen måste bland annat komma fram till att en advokat har skyldighet att undersöka under vilka förutsättningar en arrendator förvärvar besittningsskydd och under vilka förutsättningar ett långvarigt avtal kommer till stånd och vilka rättsverkningar som inträder

om arrendatorn tillträder arrendestället utan skriftligt avtal. Det saknas prejudikat i frågan om en advokats skyldigheter i dylikt fall.

Bevakningen av SC's konkurs

Det är ostridigt att Johansson den 23 november 1989, efter förfrågan från Max Slotte, gav Max Slotte uppdraget att bevaka kärandens intressen vad gäller löneanspråken. Hovrätten kommer riktigt fram till slutsatsen att Lemans hade Toftös uppdrag att bevaka rättsliga frågor rörande fastigheten i Frankrike. Hovrätten skriver också att däri bör innefattas sådana frågor som under hösten 1989 uppstod till följd av SC's konkurs.

Max Slotte har under aktuell period inte heller meddelat käranden när han anser att hans uppdrag skulle ha upphört.

För det fall högsta domstolen finner att prövningstillstånd inte skall meddelas i fråga om extraordinär dispens, se nedan, och därmed inte återförvisar målet till hovrätten i den delen eller i helhet, är det alltså av vikt för ledningen av rättstillämpningen att högsta domstolen prövar huruvida Max Slotte var försumlig då han inte övervakat att E&O (Frank Benham) verkligen vidtog de åtgärder som behövdes för att bevaka Toftös fordran i SC's konkurs alternativt att det var försumligt av den av Max Slotte anlitate juristen Frank Benham att inte vidta de åtgärder han var ålagd att göra. Max Slotte skrev också i faxet till Johansson den 23 november 1989, ab 3, att löntagarnas påstående om förmånsrätt i vingården uppenbarligen var fel. Eftersom detta påstående var fel var det också försumligt av Max Slotte att ange detta. Max Slotte ingav här i vart fall Toftö villfarelsen att löntagarnas krav inte var något att bry sig om.

En advokat måste under de omständigheter som rådde undersöka under vilka förutsättningar löntagares krav kan göras gällande i dylikt fall.

Det är försumligt att göra den bedömningen som Max Slotte och hans ombud gör när det påstås att fastigheten skall vara fri från krav när så faktiskt inte var fallet.

För det fall hovrätten hade gjort bedömningen att Max Slotte hade aktuellt uppdrag i fråga om SC's konkurs vid den tiden skulle det vara uppenbart att Max Slotte varit försumlig eftersom han inte övervakade vad som hänt efter det att han de facto gav Frank Benham uppdraget i november 1989.

Hovrätten har funnit att Max Slotte skulle vara ansvarig för de anlitate advokaternas eller juristernas arbete. Max Slottes val av ombud, E&O, har ifrågasatts av klaganden, i synnerhet då så mycket vid det här laget gått fel och käranden vid ett flertal tillfällen ifrågasatt E&O's lämplighet.

Tingsrättens resonemang, bland annat på sid 42, går ut på att Max Slotte eller dennes anlitate advokater eller jurister inte fann anledning att särskilt ta upp frågan om konkursen föranledde någon särskild åtgärd. Det framgår även att inte någon av de tre franska juristerna inbördes

eller med Max Slotte närmare berörde vad konkursen kunde komma att innebära. I slutet av sid 42 av tingsrättens dom framgår att bevakning inte skulle ha varit nödvändig utifrån de franska juristernas överväganden. Enligt klaganden fräntar detta inte svaranden något ansvar. Det visade sig att den information som Max Slotte utgått från var felaktig och att bevakning verkligen var nödvändig. Okunskap om de rättsliga spörsmålen eller att inte ta reda på vad som gäller skall anses vara försumligt. Det har också framkommit i den bevisning käranden anfört, bland annat i förhöret med Annika Arvidsson, att förhållandena var sådana att andra överväganden skulle ha gjorts av en fransk jurist.

Då Max Slotte och hans medhjälpare fann att kvittning var det lämpligaste vid den exekutiva auktionen skall i vart fall en fransk jurist ha känt till riskerna och att detta kan behöva bevakas om säljaren SC skulle gå i konkurs. I förhör med Christian Girard i hovrätten framkom det bland annat att det är något som franska jurister känner till.

Sammantaget måste det vara uppenbart att Slotte under tiden för bevakning eller efterbevakning i SC's konkurs fortfarande hade det allomfattande uppdraget vad gäller Johanssons angelägenheter angående fastigheten i Frankrike, dvs även att vidta åtgärder för att tillvarata klagadens rätt i SC's konkurs.

Se även nedan vad som anförs angående detta.

En helhetsbedömning av L&L Advokater's uppdrag

Hovrätten har riktigt bedömt det så att svaranden är ansvarig för den eller de fristående advokater eller jurister som svaranden anlitat.

För det fall högsta domstolen skulle finna att respektive grund enligt ovan inte innefattar culpa eller tillräckligt culpa för att vara skadeståndsgrundande skall svaranden anses culpös i vart fall vid en sammantagen bedömning av svarandens handlingarna eftersom det är fråga om en klar avvikelse från den standard på som kan förväntas i och med att så mycket gått fel under så lång tid och då svaranden inte vidtagit åtgärder för att förhindra skadan.

Det föreligger adekvat kausalitet mellan L&L's och dess anlitate juristers handlande och den skada klaganden lidit. Det är inte en oväntad eller avlägsen skada i förhållande till svarandens handlingar.

Extraordinär dispens, synnerliga skäl, grovt förbiseende eller grovt misstag

Prövningstillstånd skall vidare meddelas eftersom det föreligger synnerliga skäl bland annat då utgången i målet beror på grovt förbiseende eller grovt misstag, bland annat då hovrätten felaktigt kommit till slutsatsen att Lemans och de utländska medhjälparnas uppdrag från Lemans hade upphört när bevakning eller efterbevakning i SC's konkurs skulle ha skett, detta trots att Max Slotte angivit att han faktiskt givit en av de utländska medhjälparna, Frank

Benham, ett uppdrag i den delen i november 1989, det vill säga under den period bevakning skulle ha skett.

Som ovan anförts är det ostridigt att Johansson den 23 november 1989, efter förfrågan per fax från Max Slotte, gav Max Slotte uppdraget att bevaka klagandens intressen vad gäller löneanspråken. Hovrätten kommer riktigt fram till slutsatsen att Lemans hade Toftös uppdrag att bevaka rättsliga frågor rörande fastigheten i Frankrike. Hovrätten skriver också att däri bör innefattas sådana frågor som under hösten 1989 uppstod till följd av SC's konkurs. Vid denna period var svaranden alltså i händerna på Max Slotte och Max Slotte ställde inom tiden för bevakning och inom tiden för hans uppdrag en fråga till Johansson i fax den 23 november 1989. Max Slotte fick därefter, samma dag, ett konkret uppdrag som han enligt egen utsaga i förhör och i skrift meddelat att han sedan vidareförmedlade till E&O. Se vidare angående detta i tingsrättens dom sid. 26, 37 och 39. Rätten kan inte komma till slutsatsen att Max Slotte gjort vad han skall efter att han den 23 november 1989 mottagit klagandens uppdrag då han sedan inte kontrollerar hur det gått i ärendet. Hovrätten har grovt förbisett eller grovt misstagit sig när det med hänvisning till det underlag som finns helt bortser från att inget hände från Max Slottes sida efter den 23 november 1989 och inom tiden för bevakning eller efterbevakning.

Att Max Slotte fortfarande hade uppdraget framgår av ovan samt att Max Slotte även vidtog åtgärder under denna period bland annat för att försöka sälja fastigheten, en fastighet som då höll på att gå förlorad och som gick förlorad under den period Max Slotte arbetade med att sälja den.

Hovrätten förbiser helt att Max Slotte under aktuell period inte heller meddelat kändanden när han ansåg att hans uppdrag skulle ha upphört.

På sid 14, sista stycket i hovrättens dom anges följande: "Av det anförda kan den slutsatsen dras att de utländska medhjälparnas uppdrag från Lemans hade upphört när enligt Råna bevakning i SC's konkurs skulle ha skett. Följaktligen ankom det inte på E&O att utan direktiv vidta de av Råna i målet efterlysta åtgärderna. Det får anses utrett att några sådana direktiv inte lämnats till E&O."

Hovrätten gör sedan en hänvisning till tingsrättens dom i frågan om faxet den 23 november 1989 borde ha föranlett honom att vidta någon åtgärd för bevakning av Toftös fordran.

Av det ovan anförda är det uppenbart att hovrätten grovt förbisett den kronologiska ordningen eller gjort ett grovt misstag då hovrätten anger att svaranden hade ett uppdrag och sedan drar slutsatsen att svarandens uppdrag upphört.

E&O hade fått direktiv att vidta åtgärder och hovrätten gör ett grovt förbiseende eller ett grovt misstag när den sedan anger att det inte ankom på E&O att utan direktiv vidta åtgärder.

Det är fel av tingsrätten och hovrätten att gå på Max Slottes uppgift om att Girard var inkopplad och att med det nöja sig, med den följden att Max Slotte är fri från ansvar. Möjligheten till bevakning genom efterbevakning i konkursen fanns till maj 1990 och det är uppenbart att Max Slotte inte kände till om Girard var inkopplad angående detta eller ej under

tiden för bevakning. Detta framkommer även i ett brev från Max Slotte i september 1990 då han anger att Johanssons bör kontakta Girard, dvs flera månader efter det att tiden för bevakning i konkursen gått ut. Det enda Max Slotte kan ha hört angående Girards relation till Toftö var att Girard hjälpt käranden att vräka en familj från fastigheten alternativt att lösa tvisten med arrendatorn de Pierrefeu. I förhör i hovrätten med Girard framkom att han inte hade hand om bevakningen i SC's konkurs. I förhöret i hovrätten med Girard på fråga från ordföranden i rätten sade Girard att han kände till SC's konkurs först 18/3 1991 eller kanske kan det ha varit månader innan. Detta styrker att Girard inte ägde kännedom om konkursen under tiden för bevakning eller efterbevakning av konkursen, dvs fram till 11 maj 1990. Det måste ha framstått som uppenbart för hovrätten att det inte är så som svaranden försökt påskina att Toftö skulle ha haft kontakt med Girard i detta avseende, se även angående detta Girards brev till advokat Bertil Eklund, ab 62.

Det måste anses klarlagt att endast två jurister under tiden för bevakning eller efterbevakning ägde kännedom om att SC's bolag var i konkurs, Max Slotte och Frank Benham på E&O.

Hovrätten anger på sid 13, sista st, "Emot förekomsten av ett mera heltäckande uppdrag för Lemans talar Max Slottes förklaring att han aldrig åtar sig sådana uppdrag; han är enligt egen uppgift noga med att precisera sitt åtagande till en väl avgränsad uppgift." Detta är helt fel. Ingenstans framgår att Max Slotte under hela perioden åtagit sig viss avgränsande uppgifter, varken i fullmakter ställda till honom eller avtal med käranden, tvärtom har det löpande varit fråga om diverse åtgärder under hela perioden i det närmaste samtliga de angelägenheter som rörde Toftös rättsliga frågor angående fastigheten i Frankrike. Dessutom är det ostridigt att Max Slotte frågat Toftö om han får uppdraget att ge E&O uppdraget angående löntagarnas krav och Toftö har den 23 november 1989 givit Max Slotte det uppdraget. Av de kostnadsräkningar som ingivits i målet och som det hänvisats till framgår det att svarandens arbete i högsta grad varit heltäckande och inte varit avgränsat till specifika uppdrag. Det föreligger ingen skillnad i detta fall jämfört med Max Slottes ageranden när t ex Drouhin, dvs ägaren till fastigheten före Gennittis bolag, gjorde gällande sin rätt eller då det blev dags för exekutiv auktion. Ingen av dess två händelser kunde Toftö känna till själva. All information gick som vanligt genom Max Slotte i dessa båda fall, liksom när SC gått i konkurs och Toftö gjorde precis som vanligt vad Max Slotte föreslog, i detta fall gavs Max Slotte i uppdrag att bevaka detta och precis som vanligt anlätades E&O.

Oavsett vad som förevar i augusti 1989 och hovrättens tolkning av E&O's uppdrag för Max Slotte efter augusti 1989 är det dock klart att det ges ett tydligt uppdrag till Max Slotte och vidare från Max Slotte till E&O i november 1989.

Naturligtvis skulle Toftö ha agerat för att behålla fastigheten om en riktig upplysning av gällande rätt hade lämnats.

Om nu Max Slotte inte ansåg sig ha uppdraget hade han en skyldighet att förvissa sig om att Toftö bevakade eller visste att bevakning skulle ske.

För det fall hovrätten hade gjort bedömningen att Max Slotte hade aktuellt uppdrag vid den tiden skulle det vara uppenbart att Max Slotte varit försumlig eftersom han inte övervakade

vad som hänt efter det att han de facto gav Frank Benham uppdraget i november 1989 eller i övrigt vidtog åtgärder i SC's konkurs för att bevara Toftös rätt. Max Slottes val av ombud, E&O, har ifrågasatts av kändanden i synnerhet då så mycket vid det här laget gått fel och kändanden vid ett flertal tillfällen ifrågasatt E&O's lämplighet.

Se även ovan under rubriken prejudikatdispens vad som anförts angående detta.

Det är således fråga om HD som ett alternativ till ändring av hovrättens dom har att återförvisa målet till hovrätten till del eller i helhet.

I fråga om grunder för prövningstillstånd hänvisas även till vad som anförts under grunder i avsnittet benämnt "omständigheter och grunder" i detta överklagande.

I övrigt hänvisas till vad som anförts i tingsrätten och hovrätten och vad som anförts av professor Bill W Dufwa i bilagda skrivelse. Bilaga 1.

Bevisuppgift

Kändanden åberopar samma bevisuppgift som i tingsrätten och hovrätten med samma bevisstema.

Vad avser skriftlig bevisning hänvisas till bilagda uppställning. Som framgår av uppställningen hänvisas till ab 273 där också sidnumrering anges. Bilaga 2.

Vad avser den muntliga bevisningen åberopas bandupptagningar

- från tingsrätten avseende

Frank Benham, band nr 5140 och S4084

Annika Arvidsson, band nr 221, 5089 och 1490

Inga-Lena Johansson, band nr 1490

Anna-Britta Edström, band nr 1490

- från hovrätten avseende

Christian Girard band nr 953-01 och 952-01

Per-Arne Johansson, band nr 952-01 och 370-96

Det föreligger synnerliga skäl för omförhör med Lars-Erik Johansson och advokat Max Slotte, med samma bevisstema som i hovrätten.

Råna förbehåller sig rätten att i ett senare skede under målets handläggning uppge komplett bevisuppgift med angivande av bevisstema för varje enskild bevisuppgift som åberopats i hovrätten.

För det fall Högsta domstolen återförvisar målet helt eller delvis till hovrätten för avgörande efter huvudförhandling åberopas samma bevisuppgift som vid den tidigare förhandlingen i hovrätten.

Målets handläggning

Klaganden yrkar att muntlig förhandling skall hållas i målet.

Stockholm 25 juni 2002

Henrik Sandell

Olov Brunnéd